

han paa ingen anden Maade end ad Lovgivningsveien kan frigjøre sig for. Dette var altsaa den midlertidige Finantslovs utvilsomme Mening i 1850, og saaledes er den ogsaa bleven forstaaet helt op i vor senere Forsatningstid. Det modsiger den høitærede Conseilspresident heller ikke. Han erkjender, at det er den almindelige Forstaaelse; men han siger, at det kan man ikke bygge noget Afgjørende paa, fordi der har ikke hidtil været nogen bestemt Grund til at udtale sig klart om disse Ting. Den kom først frem i 1881—82. Først da blev Spørgsmaalet praktisk. Nei dermed forholder det sig noget anderledes. Det, der kom frem i 1881—82, var det, at den hidtil uomtvistede, af Alle anerkjendte Fortolkning af den midlertidige Finantslov blev generende for det høitærede Ministerium og dets Venner, det blev trykkende for dem i 1881—82, og derfor søgte de en Udvei til at slippe bort fra det utvilsomme Indhold af den midlertidige Finantslov. Det er det, der er fset i 1881—82, men naar man spørger om, hvilke Vidnesbyrd jeg da lægger størst Vægt paa, enten de, der ere afgivne af en Række af de betydeligste Mænd under alle de Forhandlinger, der ere førte om den midlertidige Finantslov paa en Tid, hvor det ingen politisk eller personlig Interesse havde for os, eller de Vidnesbyrd, der afgives paa et fremrykket Tidspunkt, hvor Partiidensiteten er i Bevægelse, og hvor Partiinteressen har faaet en hel anden Betydning, end den nogeninde tidligere har havt, saa siger jeg, at jeg lægger den største Vægt paa de Vidnesbyrd, der ere afgivne af de Mænd, der ikke havde Interesse i Sagen, og langt mindre paa de Erklæringer, der nu afgives for at fremme en vis bestemt Partiinteresse. Derfor har det stor Betydning, at der gjennem alle disse Forhandlinger kan anføres en Mængde Udtalelser, der alle gaa i den Retning, jeg her har anført, medens Ingen indtil 1881—82 har nævnet Noget, der har haft en anden Mening. Naar man altsaa siger, at det, jeg har anført, er noget Splinternyt, er det jo af den Slags Friheder, man undertiden tager sig, men Enhver der kjender disse Forhandlinger, veed, at det, jeg har hævdet, er det Gamle, der altid er blevet hævdet lige indtil 1881—82. Det, man kalder Lovtrost, særlig Grundlovstrost, er Noget, der nærmest kun viser sig praktisk, naar en Lov gaar imod En. Det at følge, at adlyde en Lov, saalænge man har Fordel deraf, er der ikke stor Grund til at talke for, men naar en Lov gaar imod En, da skal det vise sig, da kommer det først frem. Altsaa det, at man havde den rigtige For-

staaelse af den midlertidige Finantslov indtil 1881—82, er ikke Noget at rose sig af, men at man forlod den i 1881—82 for at søge en ny Udvei, er sandelig Noget, der endnu mindre er Grund til at rose sig af. Nu siger den høitærede Conseilspresident, at han jo maa finde sig i, at jeg har den Mening, som jeg har, men at jeg paa den anden Side ogsaa maa respektere, at andre Folk have en anden Mening. Det er jeg ogsaa meget villig til, men jeg vil sige, at saa maa de lade os høre, hvad det er for en Mening, de have paa den anden Side, thi jeg har til Dato aldeles ikke hørt fra Ministeriet eller Ministeriets Venner, hvad der er deres Opfattelse af den midlertidige Finantslov. Sig os en Gang, hvad den er. Det kan ikke nytte, at de Herrer ville henvise til Statsrevisionen, til Høires Statsrevisorer, thi de have ingen Mening om den Ting. Vore ærede Kolleger i Statsrevisionen have, og det anser jeg for særdeles fornuftigt af dem, erklæret, at det er ikke deres Sag at anstille almindelige Undersøgelser eller bygge juridiske Systemer, og dermed have de truffet sig ud af den Affaire, og det anser jeg for meget klogt. Den praktiske Anvendelse have de nærmest bygget paa det System, at man maa godkjende de Bevillinger, som begge Thing ere enige om, men jeg antager, at der ikke er Noget, der ikke anerkjender, at dette i alt Fald ligger fuldtændig udenfor den midlertidige Finantslov, at det, som begge Thing ere enige om, er Noget, som ingen Rolle spiller. I alt Fald vil jeg her benytte Leiligheden til at nedlægge den bestemteste Indsigelse imod, at Ministeriet derigjennem, at Thingene overensstemmende har vedtaget Noget under Finantslovens Behandling, skulde blive berettiget til at sætte Noget i Gang efter den midlertidige Finantslov, det er det aldeles ude af Stand til, det kan ikke hjemle det en eneste Dre. Se vi fra Statsrevisionen hen til Ministeriet og ville undersøge, hvad der er Ministeriets Mening med den midlertidige Finantslov, da er det umuligt at svare derpaa, thi den ene Minister har en Mening, og den anden har en anden. De militære Ministerier have nærmest den samme Opfattelse som min ærede Kollega i Statsrevisionen og jeg. Justitsministeriet synes nærmest at gaa ud fra den feilagtige Opfattelse, at hvad Thingene ere enige om, skulde det være berettiget til at anvende, Finantsministeriet, tror jeg, har nærmest den Opfattelse, som Ministeren ogsaa gjorde gjældende i Gaar, at naar Noget er særlig pinagtigt, naar Noget er overmaade nødvendigt, kan han bestride det i Henhold til den midlertidige Finantslov. Finantsministerens Opfattelse, tror jeg,